

Вицвіт огню

Жозе-Марія де Ередіа

Безріччя хаосу і довгий ряд віків
Вулкан метав огнем на цю гірську терасу
І понад сніжними верхами Чімборасо
Кривавим проростом у небі червонів.

А нині все мовчить. Вже ні сірчаних злив,
Ні попелу нема з прапрадідного часу,
А лава, кров землі, застигла в темну масу,
Шпилі усталились і гуркіт занімів.

Лиш на останній крик вгамованого бунту
У зморшках страдницьких спотвореного ґрунту,
Край вивітрених скель, де чорне спить жерло,

Мов вибух громовий у тиші урочистій,
Злітає кактуса легке струнке стебло
І розкриває враз свій цвіт полуменистий